

Arrest

nr. 51 821 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 maart 2010, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 23 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 23.03.2010 door (K. G.), (...) van Georgische nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Het voorgelegde attest van onvermogen verklaart enkel dat er op heden geen onroerend goed meer op naam van betrokkene terug te vinden is. Betrokkene legt echter geen attest voor waaruit blijkt of betrokkene al dan niet over inkomsten beschikt in het land van herkomst.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat hij op heden ten laste is van de referentiepersoon: betrokkene brengt attesten van het OCMW aan waaruit blijkt dat de ouders van betrokkene beide een leefloon van het OCMW ontvangen. Deze voorgelegde inkomsten kunnen bezwaarlijk stabiel en voldoende genoemd worden en volstaan niet om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie - inkomen.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten een attest voor te leggen waaruit blijkt dat hij niet over inkomsten beschikt in zijn land van herkomst en te bewijzen dat hij vóór zijn aanvraag ten laste was van zijn Belgische ouder.

Dat verzoeker geenszins over inkomsten beschikt in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker immers sedert november 2009 in België verblijft en dus onmogelijk meer in zijn land van herkomst aan de slag zijn.

Dat verzoeker heeft aangetoond niet over onroerende goederen te beschikken in zijn land van herkomst zodat hij er dus evenmin enige inkomsten kan uit genereren.

Dat verzoeker opmerkt dat hij samen met zijn minderjarige dochter sedert zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgische ouders, de heer en mevrouw (K. V. en C.) (cf. verzoek 9bis Vw. dd. 17.11.2009).

Dat derhalve verzoeker als ten laste van zijn Belgische ouder dient te worden beschouwd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister hij had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert zijn aankomst inwoont bij zijn ouders te Gent.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 9 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft enerzijds niet aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Inderdaad, het bijgevoegde attest d.d. 20 augustus 2009 van het Ministerie van Justitie van Georgië stelt letterlijk dat er op dit moment geen onroerend goed ingeschreven staat onder naam van verzoeker. Dit attest, noch andere attesten maken melding van het al dan niet bestaan van andere inkomsten.

Verzoeker heeft niet bewezen met officiële documenten dat hij daadwerkelijk onvermogen is. De bewijslast van wat hij beweert ligt nochtans bij verzoeker. Hij dient de nodige stavingstukken en documenten aan te leveren, waaruit onomstotelijk kan worden vastgesteld dat hij inderdaad onvermogen is, zoals hij beweert. Tot nu toe heeft hij die bewering niet aannemelijk gemaakt. De verklaring dat verzoeker sinds november 2009 in België woont, is op zich onvoldoende om te bewijzen dat hij geen enkele inkomsten geniet in het thuisland of er al dan niet bezittingen zou hebben.

De tweede reden waarom verzoeker deze beslissing kreeg, is omdat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de genoemde referentiepersoon. Verzoeker ontkent niet dat zijn ouders beiden leven van uitkeringen van het OCMW. De motivering van de beslissing wordt derhalve niet aangevochten.

Verzoeker dient te bewijzen dat hij niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel, wil hij aantonen dat de referentiepersoon hem daadwerkelijk ten laste kan nemen. Vermits de beide ouders ten laste zijn van het OCMW, kan verzoeker moeilijk volhouden dat zij over voldoende stabiele inkomsten beschikken om verzoeker bijkomend te laste te nemen en hem een levensstandaard te bezorgen die beantwoordt aan het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Verzoeker brengt tegen dit argument niets in, en toont niet aan dat de beslissing onjuist gemotiveerd zou zijn. Zelfs indien zijn ouders hem heden onderhouden, dan gebeurt dit met inkomsten vanwege het OCMW.

Uit niets dat verzoeker aanbrengt, blijkt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn, of dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit

onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid;

dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. Verzoeker repliceert als volgt:

"Verzoeker merkt op dat verwerende partij nalaat de door verzoeker ingeroepen middelen op een afdoende manier te beantwoorden.

Dat verweerder in zijn nota stelt dat "de verklaring dat verzoeker sinds november 2009 in België woont, op zich onvoldoende is om te bewijzen dat hij geen enkele inkomsten geniet in het thuisland of er al dan niet bezittingen zou hebben".

Dat verzoeker evenwel dienaangaande opmerkt dat hij reeds een attest dd.20.08.2(0)09 van het Ministerie van Justitie van Georgië heeft neergelegd waarin duidelijk geattesteerd werd dat op dit moment geen onroerend goed ingeschreven staat onder naam van verzoeker.

Dat derhalve verweerder geenszins kan stellen dat verzoeker zou nagelaten hebben te bewijzen dat hij geen bezittingen in Georgië zou hebben.

Dat verzoeker diende te bewijzen dat hij op heden ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verzoeker dit duidelijk heeft aangetoond door de vaststelling dat hij met zijn minderjarige dochter sedert zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgische ouders, de heer en mevrouw (K. V. en C.) (cf. verzoek 9bis Vw. dd. 17.11.2009).

Dat verwerende partij evenwel plots in zijn nota onterecht bijkomende voorwaarden vordert, met name zou verzoeker nu dienen te bewijzen dat hij niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dat verzoeker dit heden onmogelijk kan bewijzen nu hij immers zelf in België tot voor kort zelfs niet was toegelaten te werken."

2.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat hij niet heeft aangetoond dat hij over geen inkomsten beschikt in zijn land van herkomst en omdat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn ouders die zelf een leefloon ontvangen van het OCMW. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van de artikelen 40bis, §§ 2 en 4 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient derhalve na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. Het feit of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. Het bestuur dient hierbij na te gaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid in het land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Verzoeker betoogt dat hij heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische ouders daar hij het bewijs heeft geleverd dat hij in Georgië over geen onroerende goederen beschikt en dat, aangezien hij sedert november 2009 bij zijn ouders verblijft, hij geen inkomen uit een professionele activiteit in zijn land van herkomst kan hebben.

Het gegeven dat verzoeker, een vijfendertigjarige man, over geen onroerende inkomsten beschikt en dat hij tijdens zijn verblijf in België bij zijn ouders verblijft laat op zich evenwel geenszins toe te besluiten dat hij ten laste is van zijn ouders. Het feit dat verzoeker bij zijn ouders logeert tijdens zijn verblijf in het Rijk en dat hij in zijn land van herkomst geen onroerende goederen heeft die een inkomen genereren impliceert immers niet dat hij in dat land de materiële ondersteuning van zijn ouders zou nodig hebben en dat hij aldaar niet zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud of niet zou kunnen genieten van een vervangingsinkomen. Daarenboven moet worden geduurd dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de ouders van verzoeker sedert 1 januari 2009 genieten van een leefloon en dat zij dus niet in staat zijn om zelf in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat niet blijkt dat de ouders van verzoeker beschikken over een inkomen om zijn effectieve tenlasteneming te verzekeren vindt derhalve steun in de stukken van het administratief dossier. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat de stelling van verweerder dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van zijn in België verblijvende ouders niet kennelijk onredelijk of onwettig is.

Verzoeker merkt op dat de bewering van verweerder in zijn nota met opmerkingen dat verzoeker ook het bewijs dient te leveren dat hij niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel een onterechte bijkomende voorwaarde is. De bemerking van verweerder in zijn nota met opmerkingen en de repliek van verzoeker in dit verband doet in casu evenwel niet ter zake, nu de bestreden beslissing gebaseerd is op andere gronden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK